

TEDENSKÉ SLIKE

PRILOGA

DOMOVINI

Leto III.

V Ljubljani, dne 7. aprila 1927

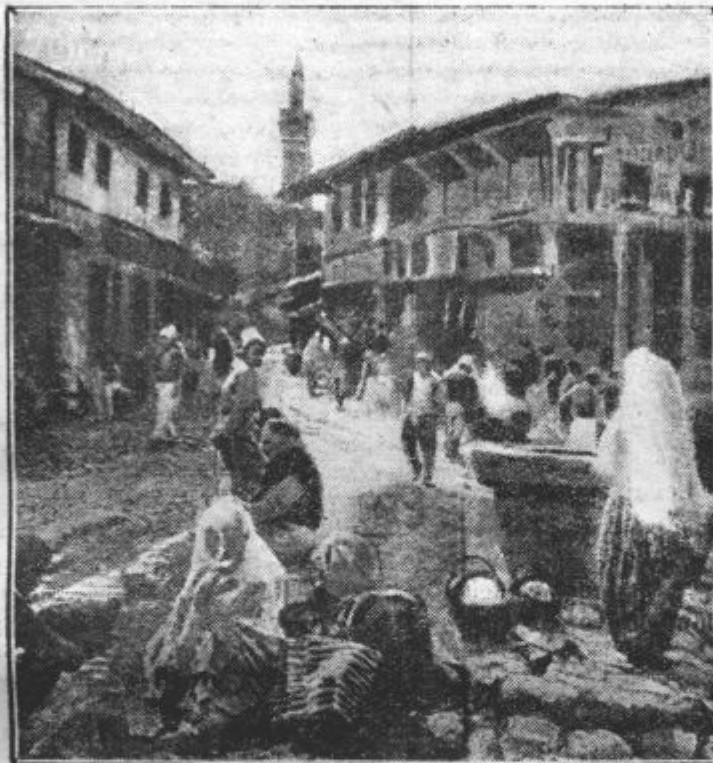
Štev. 14

Albanija, dežela neprestanih nemirov

V zadnji številki »Tedenskih slik« smo čitali o raznih povodih vojn in kako težko bi bilo zatreti to zlo. Na današnjih slikah pa vidimo žalostne razmere tistega naroda, ki je bil večinoma po krivdi drugih narodov v neprestanih borbah, skozi dolga stoletja, in se ima zahvaliti, da še obstoji, le divjim pokrajinam, ki so bile tujcem na mnogih mestih nedostopne.

Albanci, ki so naseljeni med našo državo in Jadranskim morjem, niso posebno velik narod. Skupaj naseljenih jih je komaj toliko kakor Slovencev v Jugoslaviji, okrog 1.000.000, ostali pa so raztreseni po raznih drugih državah. Nekaj jih je v Grški, v Italiji in tudi v Jugoslaviji so naseljeni, in sicer na slavnem Kosovem polju. Skoraj vsakdo, ki je služil v Jugoslaviji vojaščino, pozna krepke Albance ali Arnavte, ki so izborni vojaki in posebno dobri strelci, drugače pa precej muhasti in nezaupljivi. Menda ga ni bilo na svetu naroda, ki bi poleg Srbov toliko pretrpel pred Turki, kakor so baš Albanci. Lega njihove domovine je zelo nesrečna; so v takih krajih, kjer so se neprestano vršili boji. To je bilo povod, da niso mogli redno obdelovati polja in skrbeti za kulturni napredek. S časom so se zelo pomenili in povsod, kjer si že bodi, v rodovitnih krajih, katerih v Albaniji ne manjka, kakor tudi v nerodovitnih, kakršnih je še več, so obdelovali le toliko, kar je bilo neobhodno potrebno. Da so Albanci živeli in še radi žive v skoraj popolnoma nerodovitnih krajih, je bila povod zopet vojna.

Priprost Albanec je sicer precej vročerkven in kaj hitro pograbi za orožje, ki ga ima neprestano pri sebi, drugače pa je dober in gostoljuben; kaj rad postreže s tem malim kar ima. Precej drugačni pa so njih polizobraženci, ki so navadno zelo sobični in prodajo magari celo svoje ljudi, samo da sami dobro živijo. Kakor že omenjeno ima Albanija zelo različne pokrajine. V goratih krajih, ki so skoraj nedostopni, leže raztresene vasi in posamezne kolibe. Mnogi Albanci pa še danes stanujejo v gorskih pečinah, kjer imajo prav sla-

Ulica albanskega mesta.

Bazar, albanska prodajalnica.

bo izgrajena stanovanja. Po večini se žive od mleka koz in ovac, ki jih pasejo po skalnatih rebrih in pa od mlečnih izdelkov. Polje skoraj nič ne obdelujejo, le malo koroze pridelajo za kruh. V teh krajih so vsi nepismeni, ker je nemogoče vzdrževati šole. V nekaterih delih Albanije so zopet obširni gozdovi, dobe se krajci, kjer še nikdar ni zapela sekira. Pokrajine ob morju in rekah, posebno v južni Albaniji, pa so zelo plodovite, toda tudi slabo obdelane. V teh krajih sejejo razne žitarice ali v tako neznatni meri, da komaj za njih zadostuje, namesto, da bi dobro obdelali in lahko zalagali z žitom vse ostale neplodovite kraje.

Tudi živinorejci so slabi; goje majhno zanikrno živino, kakor tiste buše, ki jih včasih k nam priženejo Hrvatje. Važen pridelek je tobak, tega Albanci precej izvažajo. Ker nimajo posebnih pridelkov, za to je tudi njih trgovina slabo razvita; prodajajo navadno v priprostih bazarjih, kar vidimo na naši sliki. Obleka Albance je izdelana iz domače volne in je nova prav pestra. Vere so Albanci deloma mohamedanske, ali pravoslavne, več plemen pa je rimsko-katoliških. — Ta

čudna dežela, ki je skoraj brez vseh zvez, naj si bo cest ali železnic, je bila že mnogokrat povod velikih preprirov in vojn med drugimi državami. K temu pa je pripomogla tudi bojevitost naroda samega. Pred nekaj leti je ščuvala Avstrija Albance proti Srbom in sedaj pa jih ščuvalo Italijani proti Jugoslaviji. Italijani imajo namreč dvojni interes: žele priti v posest gozdov, bogatih albanskih rudnikov in pa petrolejskih vrelcev, ki so jih v zadnjih letih odkrili, ter dobiti oporo za nadaljnje prodiranje proti naši državi. Pod krinko, da bodo delali v Albaniji ceste, urejali vodovja itd. so pripeljali polno vojaštva, nazadnje pa so se delali lepe pred svetom, češ, da jih hočemo mi napasti. Sedanjega predsednika Ahmed Zogu so podkupili in hoteli Albance naščuovati proti nam. To se jim pa ne bo posrečilo in se bodo Italijani prav kmalu znašli tam, od koder so prišli v Albanijo rovarit.

Desno:

Dr. Vinko Gregorič,
znani zaslužni zdrav-
nik, primarij v ljub-
ljanski bolnici, je pra-
znoval 1. aprila svojo
sedemdesetletnico.

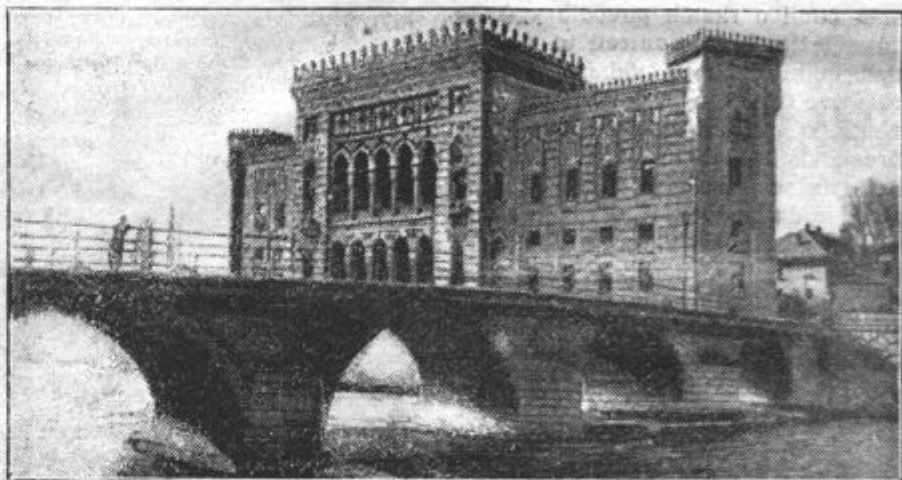
Levo:

Razstava
krasnih ročnih del na
Tehnični srednji šoli
v Ljubljani.

Desno:

Mestna hiša
z Jubilejnim mostom
v Sarajevu.

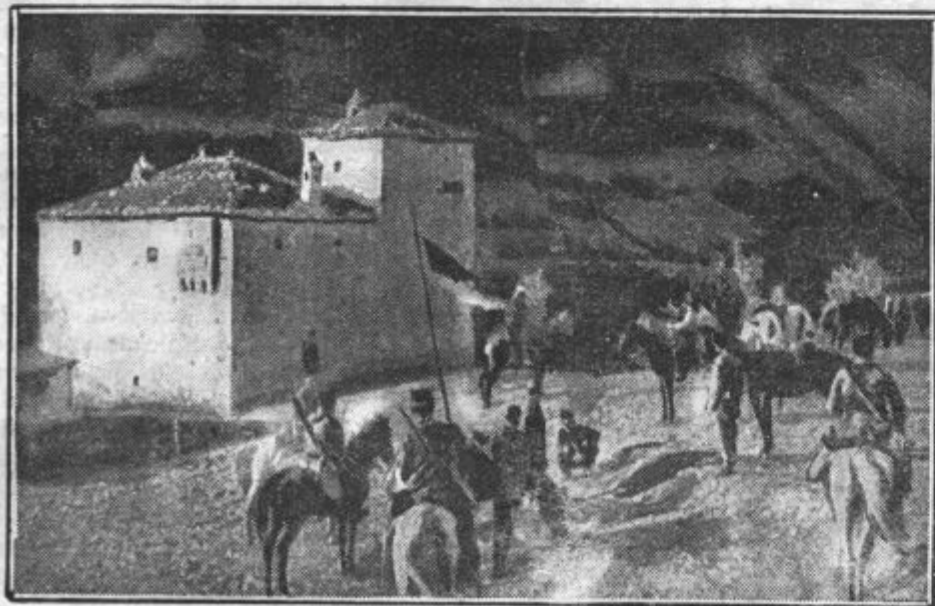
Levo:

Izdelek slovenskega
podjetja tvrdke Ne-
škudla v Ljubljani
za Upravo dvora.

Desno:

Trg v Tirani
v Albaniji.

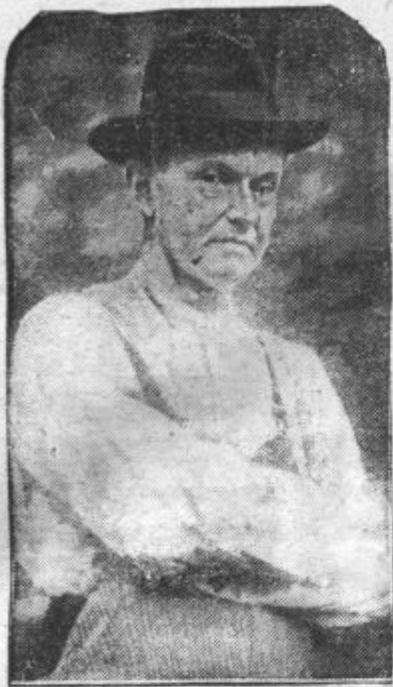
Levo:

Albanska kula
v gorah.

Desno:

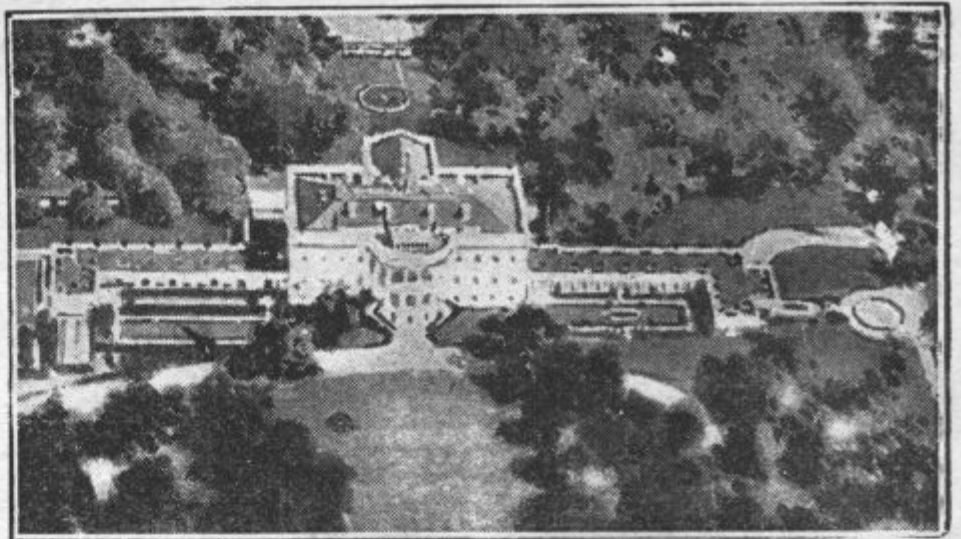
Dr. Mladen Kostov,
bivši bolgarski posla-
nec in navdušeni bori-
telj za ujediničenje ju-
goslovanskih narodov,
ki je imel v Ljubljani
veliko predavanje in
vspodbujal v lepih be-
sedah Slovence k nad-
vse važnemu narodne-
mu delu.

Desno:

Calvin Coolidge, ki ga je izvolilo skoraj 30 milijonov ljudi za prezidenta najbogatejše države Zedinj. držav ameriških in podpiše dnevno več kot 800 spisov, si odpočiva pri telesnem delu.

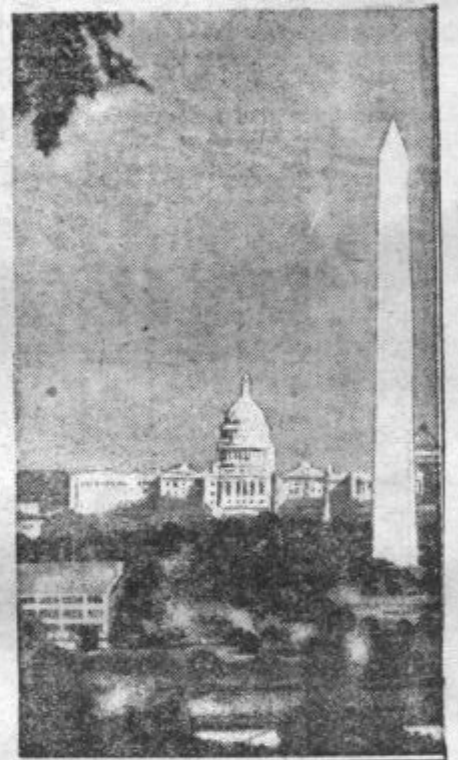

Bela hiša v Waschingtonu, slikana iz aeroplana. To je poslopje, iz katerega vladajo in vodijo veliko državo Zedinjenih držav ameriških, kjer je naseljenih in zaposlenih nebroj naših rojakov.

Desno:

Kapitol ali državna zbornica Zedinjenih držav in spomenik slavnega predsednika **Linkolna**.

Levo:

Razni voaki ruske vojske, ki se je bila med Rusi in Turki pred 50 leti.

Levo:

Ahmed beg Zogu, prezident alban. republike, ki je izdal svojo domovino Italijanom v izkoriščevanje samo radi svoje častihlepnosti in misli tako postati kralj Albanije.

Desno:

Turški vojaki iz rusko-turške vojske.

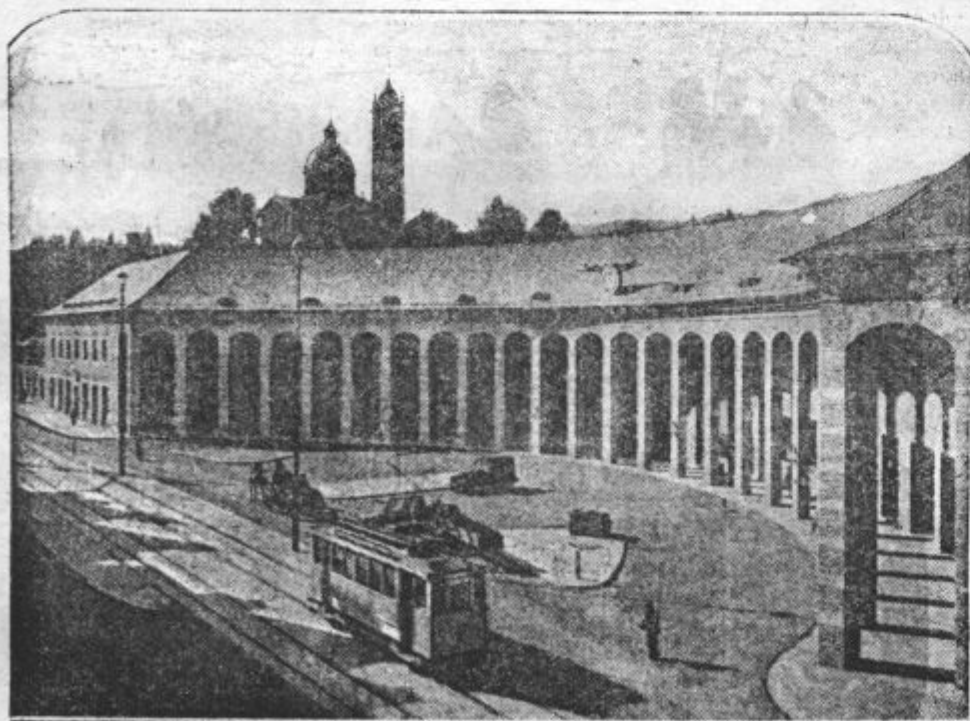

Zenin in nevesta pri Dajakih na avstralskem otoku Fidži.

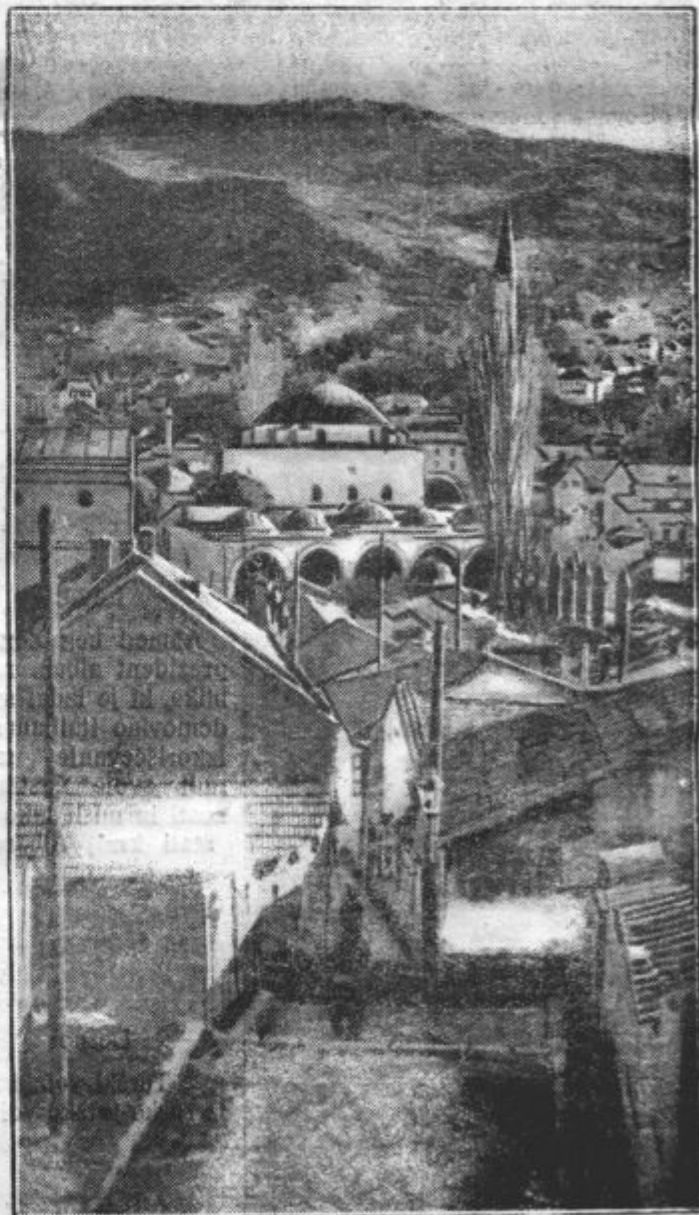
Na levi: Nebotičnik v Ameriki, kjer stanuje v enem posloju več ljudi, kakor pri nas v srednje velikih mestih.

Židovsko pokopališče, kjer so vsi spomeniki obrnjeni proti vzhodu.

Kolodvorsko postopje v Curihu v Švici.

Starodavna ulica v Sarajevu.